

II. JUNIŲ

MEISONŲ UN ILGTERMINA IESLODŽITAJIEM ANARHISTIEM

AINAVA
MAINAS

STARPTAUTISKO SOLIDARITATES DIENU AR MARIUSU

11. jūniju

**Starptautisko solidaritātes
dienu ar Mariusu**

**Meisonu un ilgtermiņa
ieslodzītajiem anarhistiem**

2025

Ainava mainās

Atkal ir pienācis pavasara laiks, un atkal ir pienācis laiks atcerēties par 11. jūniju, Starptautisko solidaritātes dienu ar Mariusu Meisonu un ilgtermiņa ieslodzītajiem anarhistiem. Lai gan mūsu šīs dienas svinības ir paredzētas, lai atcerētos Mariusu un citus anarhistu ieslodzītos, mēs arī nepārtraukti domājam par to, cik neatņemama loma mūsu ceļā uz brīvību ir ieslodzītajiem un cīņai pret cietumiem kopumā.

Cietumam jau sen ir piemītis dumpiniecisks un revolucionārs potenciāls. Cietums ir vieta, kur dumpinieki var satikt viens otru, mācīties kopā un organizēties savā starpā. Cietuma vēsturiskais mantojums par sacelšanos cietumā nozīmē, ka mūsdienų cietums ir vēl labāk sagatavots, lai pārvaldītu, izolētu un apspiestu. Tomēr cietums, tāpat kā viss pārējais, nepilnveido savu spēju kontrolēt vai apspiest. Neskatoties uz represijām, neskatoties uz tādām lietām kā narkotiku un institucionālās vardarbības nomācošo ietekmi, ieslodzītie turpina ieviest jauninājumus un pielāgoties, un mēs, kas esam ārpusē, varam turpināt darīt to pašu, savās solidaritātē un ceļā uz pasauli bez cietumiem. Šogad mūs pārsteidz uguns dīgtas sēklas vīzija. Tā gaida karstumu un dūmus, kas norādīs, kad vide ir piemērota, lai izmantotu savu iespēju dzīvot. Hipercivilizētā pasaulē, kas savā kundzības meklējumos ir mēģinājusi izskaust uguni, mums ir jāsadedzina vecais un jāgaida jaunas dzīvības dzimšana.

Šīm dominējošās kārtības teroram sasniedzot jaunus vai vismaz iepriekš aizmirstus augstumus, mēs domājam par to, kā iedrošināt jaunus ceļus un attiecības teritorijā, kas kopš tās pirmsākumiem ir iemiesojusi dumpja potenciālu. Mūsu ceļi prasīs eksperimentus, pielāgošanās spējas un atjautību. Lai mūs iedvesmo veco spēku noriets un atdzīvina mūsu gatavība jauniem dzīves veidiem un to pieņemšana!

Pastāv lepna vēsture par anarhistiem un citiem radikāļiem, kas satikās cietumos, un arī vēsture, kurā viņi ir konsultējuši un mācījuši citus. Melno atbrīvošanas kustība un līdzīgās cīņas ASV radīja radikalizācijas perēkļus cietumos. Kas noveda pie tādiem notikumiem kā Atikas sacelšanās 1971. gadā. Ilgtermiņa apcietināto pārvietošana noveda pie tādu cilvēku tikšanas: Sundiata Akoli, Džo Džo Bovens, Hanifs Šabazs Bejs un Rejs Liks Levasērs Marionā, Ilinoisas štatā. Džo Džo, piemēram, turpināja mācīt partizānu stratēģijas vēl ilgi pēc tam. Ilgtermiņa anarhistu ieslodzītie ir piedalījušies bada un darba streikos cietumos visā pasaulē, tostarp daudzi grieķu biedri, piemēram, Nikoss Maziotis. Čīles anarhistu, dumpinieku un mapuču ieslodzītie kolektīvi raksta paziņojumus daudzu dienu garumā, ne mazāk svarīgi ir Monika Kabaljero, saglabājot saikni ar cīņām ārpus cietuma sienām. Tie

arī iedvesmo nepakļāvību ārpus cietuma, kā mēs redzam daudzās darbībās, kas tiek veiktas solidaritātē ar iepriekšminētajiem biedriem, un nesenā laika posmā: Alredo Kospito 180 dienu ilgaais bada streiks, kas pirms pagājušā gada beigām izraisīja tik daudz provokatīvu akciju. Ir bijuši arī gadījumi, kad vecāka gadagājuma cilvēki un uz mūžu ieslodzītie uzņēmās atbildību par masveida akcijām, lai mēģinātu pasargāt citus no ieslodzījumiem!

Valsts izmanto cietumus, lai ierobežotu un aizturētu dumpīgus indivīdus, revolucionārus projektus un organizēšanos no ārpuses. Tas dažkārt var radīt pretēju efektu, pārvēršot cietumu par sacelšanās un radikalizācijas perēkli. Lai pielāgotos ieslodzīto organizēšanās revolucionārajam potenciālam, mūsdienu cietumi izmanto vairākus rīkus, lai kontrolētu cilvēku, ideju un prasmju apmaiņu, cenšoties apspiest potenciālu sacelšanos. Šie rīki ietver sevī indivīdu, pārvietošanās un attiecību uzraudzību – arvien vairāk ar tehnoloģiju palīdzību – nostādot tos vienu pret otru ieslodzīto klases. Tieša fiziska vardarbība un izolācija tiek vēl brīvāk izmantota pret nemiera cēlājiem, to aizstāvjiem un skolotājiem. Papildus tam, kad kāds tiek izolēts, dažreiz uz gadu desmitiem, sistēma arī pārvieto cilvēkus prom no viņu bloka, no tiem, kuriem viņi uzticas un ar kuriem ir organizējušies, vai uz otru valsts pusi no viņu ģimenes un atbalstītājiem. Pastāvīga cietumu sistēmas paplašināšana ir nepieciešama, lai varētu mūs atdalīt un distancēt vienu no otra. Kreiz, kad ieslodzītie sacēlas, valsts pastiprina un pielāgo šos pasākumus, kā arī ievieš jaunus, lai novērstu atkārtošanos. Visi šķēršļi, ar kuriem mēs pašlaik saskaramies, lai saglabātu saikni un iespējas, liecina par to, cik ļoti uzraugiem un vadītājiem ir jābaidās.

Kā tad mēs varam pielāgoties kontroles rīku un metožu inovācijām? Pirmkārt, mums ir jācenšas tos izprast. Bieži vien tieši ilgtermiņa ieslodzītie var vislabāk novērot, pārbaudīt un formulēt valsts uzvedību, kā viņi ir redzējuši to maināmos laika gaitā. Tas ir tikai viens no daudzajiem iemesliem, kāpēc mums ir aktīvi jāveicina viņu dalība anarhistu telpās. Tāpēc mums ir svarīgi izstrādāt decentralizētus veidus, kā uzturēt komunikāciju, neskatoties uz uzraudzību un cenzūru. Tas ir nepieciešams, lai mēs varētu veidot iekšējo un ārējo organizēšanos un sadarbību starp ieslodzītajiem un tiem, kam ir lielāka brīvība. Sarakste kalpo arī tam, lai atgādinātu ieslodzītajiem, ka viņi nav aizmirsti, un viņu sagūstītājiem, ka mēs tos novērojam. Būtisks ir arī materiālais atbalsts. Nauda anarhistu ieslodzītajiem ne tikai palīdz iegūt nepieciešamo, bet var arī tik nodota citiem, kuriem ir mazāks sociālais atbalsts. Papildus komisāram līdzekļus var izmantot arī cietumu ekonomikā, lai iegādātos vai izveidotu rīkus komunikācijas uzturēšanai vai aizsardzībai pret apsargu vai citu ieslodzīto vardarbību. Mums ir arī jāveido spēja rīkoties solidāri un reaģējot uz to, ko mācāmies no saviem ieslodzītajiem biedriem, vai tas būtu cietumu demonstrācijas, telefonu atslēgšana, destruktīva darbība vai citos veidos.

Kad anarhists nonāk cietumā, viņš var kalpot par saiknes punktu starp cilvēkiem gan iekšā, gan ārā. Mūsu apņemšanās un stils atbalstīt ieslodzītos ļauj šai saiknei nest augļus ne tikai indivīdiem, bet arī labākajos gadījumos, lai apstrīdētu valsts varu, kur tā ir visvairāk koncentrēta. Šai anarhista un politizēta ieslodzītā lomai ir daudz

formu. Viņi var izmantot savu nostāju, balsi un spēju to pastiprināt, lai runātu par plašākiem jautājumiem. Tas informē biedrus brīvībā par ieslodzīto cilvēku cīņām. ASV tas vislabāk ir redzams Melno atbrīvošanas kustībās un Melno panteru partijas un Melno atbrīvošanas armijas aktivitāšu pārklāšanās ārpusē, kā arī sacelšanās cietumos un ieslodzījuma vietās visā valstī. Pavisam nesen esam redzējuši Ēriku Kingu aizstāvam draugus, kurus viņš ieguva cietumā un kuri palīdzēja viņam dažos no viņa grūtākajiem brīžiem. Esam arī redzējuši vairākus cilvēkus, kas ieslodzīti Atlantas cietumos par iesaistīšanos Stop Cop City un Pensilvānijā par iespējamu iesaistīšanos dzīvnieku atbrīvošanā, izmantojot savus mediju sakarus, lai aprakstītu apstākļus cietumā un pastāstītu stāstus par cilvēkiem, kurus viņi satika cietumā. Lielākajai daļai cilvēku cietumos nav neviena, kas varētu izplatīt viņu vārdus, vai nu ar emuāra, žurnāla vai grafiti starpniecību. Anarhistu vietas to var un to dara. Maikls Kimbls ir lielisks piemērs tam, kā darboties kā starpniekam starp ārējo atbalstu un ieslodzīto kvīru kopienu, kas sniedz savstarpēju palīdzību pēc saviem noteikumiem. Lai gan situācija joprojām ir ļoti nestabila un pakļauta uzbrukumiem, Mariuss Meisons ir spējis spēcīgi ietekmēt transpersonu izturēšanos un piekļuvi viņiem federālajā cietumu sistēmā. 2020. gadā Džeremijs Hamonds ierakstīja video, kurā viņš un citi ieslodzītie pauž solidaritāti ar Black Lives Matter protestiem ielās. Maliks Muhameds savā emuārā raksta sleju, kurā stāsta par cilvēkiem, kurus viņš satīcis segregācijā, un veic intervijas ar viņiem. Pateicoties savai saiknei ar citiem anarhistiem, Maikls Kimbls Melnās vēstures mēneša un Melnā augusta laikā savā kvartālā dalās radikālā melnādaino vēsturē. Tādā veidā anarhistu ieslodzītie saista iekšējo cīņu un radikalizāciju ar plašāku kustību ārpusē.

Arī pretējais ir patiess. Pēc savas nostājas rakstura anarhistu ieslodzītie atbalsta plašāku kustību, informējot tās analīzi, metodes un prioritātes. Iekļaujoties anarhistu vietā, mēs demistificējam ieslodzījuma noslēpumus un mācām viens no otra izdzīvošanas paņēmienus. Tas savukārt dod iespēju citiem uzņemties nepieciešamos paņēmienus, zinot, ka viņi nav vieni. Mūsu apņemšanās atbalstīt mūsu ieslodzītos liek mums būt godīgiem pret savu vērtību stāties pretī valsts varai pat tur, kur tā ir visspēcīgākā. Attiecību uzturēšana un to cilvēku dalības veicināšana kustības telpā, kuri mums fiziski ir atņemti, nodrošina anarhistiem cīņas spar, kas atrodas "aiz ienaidnieka līnijām". Vara, lai ieslodzīt, pazudināt, aplūsināt, aplaupīt biedrus, ģimeni un draugus ir jāapstrīd. Un šī apstrīdēšana var notikt tikai ar citiem politizētiem un revolucionāriem ieslodzītajiem. Tiekoties un cīnoties kopā cietumā, tiek stiprinātas saites starp noziedzniekiem un zemākajām šķirām: neformāla un neregulāra valsts ienaidnieku tikšanās.

Mūsu virzību uz brīvību neapšaubāmi veido un stiprina cīņa līdzās tiem, kurus valsts ir sagūstījusi. Izgudrotāja spēja un drosme, kas nepieciešama, lai saglabātu izdzīvošanu un savas iekšējās vērtības, var mums daudz iemācīt par to, kāds cīņas spars būs jāuzkrāj, virzoties uz priekšu. Lai šī gada 11. jūnijs ir diena, lai pārdomātu tos, kurus mēs mīlam, tos, ar kuriem mēs augam un ar kuriem kopā cīnāmies, kas ir ieslodzīti, un lai spertu turpmākus soļus pret šo cietumu pilno pasauli un spēkiem, kas tos uztur.

Ieslodzīto jaunami:

Mariusam Meisonam līdz atbrīvošanai ir atlikuši mazāk nekā 2 gadi! Neskatoties uz progresu, ko viņš ir panācis sev un citiem transpersonu ieslodzītājiem, ASV federālās valdības prettranspersonu politikas dēļ, martā viņš tika pārvietots atpakaļ uz sieviešu iestādi Denberijā, Konektikutas štatā. Štats tagad arī pieprasa, lai mēs savā sarakstē norādītu Mariusa vārdu. Arī Maikls Kimbls nesen tika pārvietots uz citu iestādi Alabamā. Viņš joprojām strādā pie atkārtota sprieduma un turpina piedalīties anarhistu publikācijās. Pēc bada streika uzsākšanas īpašuma atņemšanas un citas vajāšanas Maliks Muhameds tika pārvietots uz citu iestādi Oregonā. Arī šajā iestādē viņš ir ticis vajāts, nepatiesi apsūdzēts mēģinājumā organizēt ģeneralstreiku. Šons Sveins turpina sadarbību ar radiostaciju "Final Straw". Biedrs Z ir arī sadarbojies ar radiostaciju "Final Straw" un rakstījis rakstus žurnālam "Texas Observer Magazine". Ksinachtli rīko jaunu līdzekļu vākšanas kampaņu.

Starptautiski mēs svinam to, ka Klaudio Lavazza pagājušajā gadā tika atbrīvots no cietuma pēc mūža anarhistu cīņā. Mēs arī atzīmējam Alfredo Kospito un tagad Fransisko Solara (attiecīgi Itālijā un Čīlē) nepārtraukto cīņu pret viņu īpaši briesmīgajiem apstākļiem. Monika Kabaljero turpina organizēties un paust savu viedokli Čīles cietumos, un nesen esam redzējuši dažus aicinājumus sniegt finansiālu atbalstu. Jaunas represijas ir sākušās arī Grieķijā pēc tam, kad sprādziens Atēnās nogalināja vienu biedru un ievainoja citu vārdā Marianna. Mēs atbalstām visus biedrus, kuriem tika izvirzītas apsūdzības pēc sprādzieniem. Arī Grieķijas tiesas ir noraidījušas Nikosa Maziota lūgumu par nosacītu atbrīvošanu, jo viņš paziņoja acīmredzamo patiesību, ka "revolucionāri netiek "laboti" vai "morāli uzlaboti"," tāpēc tiek sagaidīts, ka viņš izciefīs pilnu sodu. Visbeidzot, mūsu ilgtermiņa ieslodzīto sarakstam mēs pievienojām vēl divus anarhistus, jo Čīles valsts gatavojas saukt pie atbildības Aldo un Lukasu Ernandesus, kuriem katram draud gadu desmitiem cietumā, viņi kopš 2022. gada decembra atrodas pirmstiesas apcietinājumā. Ar katru jaunu un nepārtrauktu pasaules valstu mēģinājumu panākt paklausību savām represijām mēs atzīstam mūsu vēlmi viņas iznīcināt.

**Informācija par
ieslodzītajiem,
līdzekļu vākšanu,
pasākumiem,
kampanām,
ziņojumiem,
un daudz ko citu**

JUNEII.ORG